

σθαι Ἄριστ. περὶ Θουμασ. 163, πρὸς Πλούτ. 2. 3C. συμπα-
θέστατα Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2167d.
 συμπαθητέον. βήμ. ἐπίβητ. τοῦ συμπαθέω, δεῖ συμπαθεῖν,
 Θεόδ. Στουδ. σ. 334B.
 συμπαθητέω, εἶμαι διατεθειμένος νὰ συμπαθῶ, συμπαθῶ.
 συμπαθητῶν ἐν βήμασι τοῖς πεπειραμένοις ἐν πράγμασι
 τοῦ κακοῦ Νικήτ. Χρον. 218D.
 συμπαθητικός, ἡ, ὄν. = συμπαθής, Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 224
 τὸ συμπαθ. Ἄθαν. τ. 2, σ. 311, κλπ.
 συμπαθία, Ἰων. -ία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ συμπαθέα, Ἄνθ.
 Πλανοῦς. 143, Σουλ. Ἐπιγρ. 3546. 19.
 συμπαθοσπερῶς, μέτρον ἀρμόζοντα εἰς συμπαθεῖ πρόσω-
 πον, Θεόδ. Στουδ. σ. 450B.
 συμπαθῶς, μετὰ συμπαθείας, ἴδε συμπαθής.
 συμπαθινίζω, παιανίζω, ἔχω τὸν παιδᾶ ἡμοῦ, τιμι Δημ. 380.
 27· καθίσον, κραυγῶν ἡμοῦ, Πολύδ. 2. 29, 6.
 συμπατιγρός, ὁ, ἀπατηλὸν ἀπὸ κοινοῦ τέχνασμα, εἰ τινα συμ-
 παιγμὸν ποιεῖται Peyron Pap. Gr. 1. σ. 36.
 συμπατιγῶν, ὄν, ὁ παίων ἡμοῦ· ὡς οὐσιαστ., συμπαίκτηρ,
 Νικήτ. 146B.
 συμπατιγία, ἡ, = συμπατιγμός, Γλωσσ.
 συμπατιγῶν, παιδαγωγῶν, παιδαγωγῶν, ἀνταγρεύω ἡμοῦ μετὰ τινος, συμ-
 παιδαγωγῆσομαι δὲ σε ἔμοις Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης
 Θεμιστ. 124A, 225A.
 συμπατεύω, παιδεύω, διδάσκω ἡμοῦ, τοὺς υἱοὺς Ἰωσήφ.
 Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 8, 3— Πάθητ., ἐκπαιδεύομαι μετ' ἄλλων, Ἰσοκρ.
 1931· μετὰ τινος Ἰσαῖ. 77. 32· τιμι δ' αὐτ. 78. 37. 2)
 ἐκπαιεῖω συγχρόνως, εἰς τι Ξεν. Οἰκ. 5, 14.— Παθ., Πολύδ. 6.
 41. 9.
 συμπαίξω, μέλλ. -ξομαι Λουκ. Θέωδ. Διέλ. 4. 3.— παίξω
 μετὰ τινος, ὠνάεθ, ὦ... Ἐρωκ καὶ Νύμφαι... συμπαίξουσι, ἐπὶ
 τοῦ Διονύσου, Ἄνακρ. 2. 4, πρὸς. 13. 4, Σοφ. Ο. Τ. 1109· ἀπολ.,
 Ἡρόδ. 1. 114· μετὰ συστοίχ. αἰτίας, μετ' ἔμοι σύμπαίξει τὴν
 ἔορτήν, ἔορταε μετ' ἔμοι, Ἀριστοφ. Βίρ. 817.
 συμπαίκτης, οὐ, ὁ, ὁ συμπαίξων μετὰ τινος, πρὸς. συμπαί-
 κτωρ, συμπαίκτης Ἄνθ. Π. 5. 214.— θηλ. συμπαίκτηρια, ἡ,
 Ἄντων. Λίβερ. 21, κτλ. συμπαίκτητρα Ὀρφ. Ὑμν. 28. 9.
 συμπαίκτηρ, ὀρος, ὁ, = συμπαίκτης, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14,
 Ἄνθ. Π. 6. 154. 162.
 συμπαίξω, Δωρ. ἀντὶ συμπαίξω, Θεόκρ. 11. 77.
 συμπαίκτης, οὐ, ὁ, συμπαίκτης, συμπαίκτηρ, Πλάτ. Μίνω.
 319E, Δι. π. Ζ. 14. 28.
 συμπαίκτηρια, ἡ, θηλ. τοῦ συμπαίκτης, συμπαίκτηρια, Ἄρι-
 στοφ. Βίτρ. 411.
 συμπαίκτηρ, ὀρος, ὁ, = συμπαίκτηρ, συμπαίκτης, Ξενοφ.
 Κύρ. 1. 3, 14.
 συμπαίω, μέλλ. παίξω, παῖω ἡμοῦ, συγκρούω, πῶλοι μέ-
 τωπα συμπαίωσι... ἔχοις Σοφ. Ἥλ. 727. II ἀμεταβ.,
 ἔριδος ἐν ἐπίπαισι κλύων Ευρ. Ἐκ. 118, ἔλα ἴδε Pors.
 συμπαίνω, = συμπαίνω, Λιδών. 2, σ. 49.
 συμπαίλατος, παλαιὸν μετὰ τινος, Πλούτ. Ἀλκιβ. 4, Γαλιν. τ.
 6, σ. 316, 12, κλπ.
 συμπαλάμωμαι, ἀποθ., βοηθῶ, συνεργῶ εἰς ἐπιπόνησιν, συμ-
 μαχῶμαι, Σουέτ. 21., 148B.
 συμπαλέλλητες, οἱ, πάντες ἡμοῦ οἱ Ἕλληνας, Σουλ. Ἐπιγρ.
 3833.
 συμπανηγύριος, πανηγυρῶν ἡμοῦ, συνεργῶ, Διον. Ἄλ.
 Τεχν. Ρητ. 2. 5· μετὰ δοτικ. προσ., Διον. Ἄλ. 4. 25, Πλούτ.
 Δημήτρ. 25, Ἡρόδ. ἀν. 4. 9.
 συμπανηγύρισταί, οἱ, ἡμοῦ πανηγυρίζοντες, συνεργασταί, Πολύ-
 δ. Α'. 34.
 συμπανηγύριξω, πανηγυρῶν ἡμοῦ, συνδιανυκτερεύω, Θεόδ. Πρόδρ.
 εἰς Ἄνδρ. Κόμν. σ. 280.
 συμπανωρυγίω, πανωρυγῶ ἡμοῦ, συνεργεῖν δεῖ τῷ φίλῳ
 μὴ συμπανωρυγεῖν Πλούτ. 2. 64C.
 συμπάντιμος δοξολογία Χρῆστοπ. Ἰεροσ. εἰς τ. ἀγ. Ἰω. τ.
 Πρόδρ. Cod. Pag. 513, fol 111 r°, Συναγωγή Λέξεων Ἀθην.
 Κομμανοῦδης (ἄνευ ἑρμηνείας).
 συμπάντως, Ἐπίρρ., πάντως, ὅπως, πρὸ πάντων καὶ συμ-
 πάντως καὶ διὰ πάντων χρῆτὸν ἀλήθην Χριστιανὸν ἐπι-
 γῶναι, τὰς θεὰς Compendium Hist. V. T. ad Lambec Bibl.
 Caes. τ. 5, σ. 47B.
 συμπαρᾶδίζω, βαδίζω πορεύομαι ἡμοῦ, Θεμιστ. 272B.
 συμπαρᾶδίων, παραβαίων ἡμοῦ, Θεοφύ. πρὸς Αὐτόκλην 2,
 27, σ. 96.
 συμπαρᾶδῶ, παραβᾶν) πρὸς τι ἡ ἡμοῦ, Ἐρραμ. Σύρ. τ.
 3, 318A, κλπ.
 συμπαρᾶδῶ, σφραγῶ ἡμοῦ ἢ πλησίον τινός, τινα τιμι Λουκ.
 κερὶ τῶν ἐπι Μισθ. Συνόντ. 32.— Παθ., συμπαρᾶδῶσθαι μετὰ
 τινός ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκιβ. 12.

συμπαρᾶγγέλλω, συμβοηθῶ τινα εἰς ἐπιπόνησιν αἰεμάτων (δὲ
 παραγγέλλω 3), τιμι Διον. Ἄλ. 10. 58, Πλούτ. Κράσ. 7.
 συμπαρᾶγγύομαι, ἀποθ., εἶμαι συγχρόνως ἔτοιμος, ἐπὶ καρ-
 πῶν ὀρμαζόντων, Ἡρόδ. 4. 199. II. συμπαρᾶστατῶ,
 συμπαρᾶστυρομαι, τιμι Δημ. 1369. 17· ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, Θεοκ.
 2. 28., 6· 92.
 συμπαρᾶγράφω, γράφω ἡμοῦ πλησίον, ὁ Μωυσῆς εὐθύς τῇ
 Γενέσει συμπαρᾶγράφας τὴν ἔξοδον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ.
 431B.
 συμπαρᾶγῶ, μέλλ. -ξω, παρῶ ἡμοῦ, χαλαρῶν τὴν γνά-
 θον ἔχειν καὶ συμπαρᾶγειν Ἰππ. κ. Ἄρρ. 797. II.
 δὴν ἔκ τῷ πλησίον καὶ παραλλήλως, σ. τὴν πελὴν σ. παρα-
 πλεούσας τὰς ναυσὶν Διόδ. 14. 59.— Παθ., μνημονεύομαι ὡς
 ὁμοία ἢ παραλλήλως περίστασις, Ἀπολλώνιος περὶ Ἄντων. 300A.
 συμπαρᾶγωγέω, ὁ παρῶ ἡμοῦ, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σελ. 105,
 ἔκδ. Μι.
 συμπαρᾶδεῖκνυμι, δεῖκνυμι ἡμοῦ ὡς παράδειγμα, Γρηγ. Νύσσ.
 τ. 2, σ. 815B.
 συμπαρᾶδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι συγχρόνως, ὁ τὸν πατέρα
 νοήσας καὶ τὸν υἱὸν τῇ διανοίᾳ συμπαρᾶδέξαστο Βασίλ. Μέγ.
 τόμ. 3, σ. 118C.
 συμπαρᾶδηλώω, δηλώω συγχρόνως, προσέτι δεῖκνυμι, Στράβ. 118.
 συμπαρᾶδίδωμι, παραδίδω ἡμοῦ, Εὐμάθ. σ. 258, Πρὸκλ.
 συμπαρᾶζέω, ζευγνύω πλησίον, Ψευδοδοστ. 1292B,
 Κύριλλ. Ἄλ. IX, 984A.
 συμπαρᾶθέω, τρέχω ἡμοῦ παραπλευρῶς, ἄνω καὶ κάτω Δημ.
 52. 2· πεζῇ Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 45, πρὸς. Πλούτ. Θεμ.
 10, κτλ.
 συμπαρᾶθύρω [ῶ], συμπαίξω, παίξω ἡμοῦ, Νικήτ. Χρον.
 282C.
 συμπαρᾶτινέω, μέλλ. -έσω, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου παρῶν,
 συμβουλεύω, χρηστὰ τῇ τῇ πόλει ἔ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 687· καλῶ
 κακῶς πράσσομαι συμπαρᾶτινέοι Σοφ. Ἄποσπ. 14.
 2) ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 852.
 συμπαρᾶτινέομαι, ἀποθετ., παριτούμαι ἢ ἀποστέρω ἡμοῦ,
 Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 296, 19.
 συμπαρᾶτίος, ὄν, παρᾶτίος μετὰ τινος ἄλλου, συνατίος,
 Κύριλλ.
 συμπαρᾶθίζω, παρακίβω τινα ἡμοῦ, τινα ἐν ὁρόνῳ
 Θεμιστ. 189C· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καθίζω τινα πλησίον τινός,
 Δημ. 840. 9. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, συμπα-
 ρακαθέζομαι, κάθημαι πλησίον, συμπαρᾶκαθέζετο μετὰ τοῦ
 Μενεζένου Πλάτ. Ἀῤ. 207B.
 συμπαρᾶκᾶλω, μέλλ. ἔσω, καλῶ ἐπὶ τι ἢ παρακίβω ἡμοῦ,
 ἐπὶ συμμαχίῳ Πλάτ. Πολ. 555A· προσκαλῶ συγχρόνως, εἰς τὴν
 θήραν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 38· ἐπικαλοῦμαι προσέτι, συμπαρᾶκᾶλει
 δὲ καὶ ἡρώσας γῆς Μηδίας οἰκητόρας καὶ κηδῶνας αὐτῶν
 3· 3. 21· μετ' ἄπαρ, θεοὺς οὐς κάγω συμπαρᾶκαλῶ σώσαι
 τὴν πατρίδα Δεινυχ. 98. 28. II. προσκαλῶ συγχρό-
 νως, συμπαρᾶκαλέσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συμμαχῶν πρέσβεις
 Ξεν. Ἐλλ. 4. 8, 13.
 συμπαρᾶκατακίβω [ι], κατακίβω τινα πλησίον τινός, ἐκεί-
 νους θέρᾶσαι τὴν τινα συμπαρᾶκατέκλιε Δίων Κασσ. 80.18.
 συμπαρᾶκαταμίγνυμι, καταμιγνύω προσέτι ἡμοῦ, Γρηγ.
 Νύσσ. τ. 3, σ. 395B.
 συμπαρᾶκατέχω, παρακίβω ἡμοῦ, Γρηγ. Ἀκραγ. σ. 784,
 ἔκδ. Μι.
 συμπαρᾶκίτευς, παθ., κείμαι πλησίον τινός, Ἐπίκουρ. παρὰ
 Διογ. Α. 10, 107, κλπ.
 συμπαρᾶκελεύομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ παρῶν, παρορῶ,
 Ἰσοκρ. 295D.
 συμπαρᾶκινέω, παρῶ ἡμοῦ, συγχρόνως, Βυθ.
 συμπαρᾶκλήτος, ὁ, = παρᾶκλήτος, Ἐπίφρ. τ. 1, σ. 902C.
 συμπαρᾶκμάζω, παρακμάζω ἡμοῦ μετὰ τινος, τιμι Διοσκ.
 2. 211.
 συμπαρᾶκοουθέω, παρακοουθῶ ἐκ τῷ πλησίον ἢ παραλ-
 λῶς, συμβαδίζω μετὰ τινος, τιμι Πλάτ. Πολιτικ. 308D, κτλ.
 ἡ τῆς σ. τῷ ἀ· θρωπῶν Αἰσχίν. 87. 12· ἡ μνήμη σ. τῷ χρόνῳ
 Ἰσοκρ. 109C· σ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολιτικ. 271C· ἀπολ., συμπ.
 φέδος Ξεν. Ἰέρ. 6. 6.
 συμπαρᾶκομίζω, παρακομίζω ἡμοῦ, δὴν ἡμοῦ παραπλεῖ-
 ρος (πρὸς τὴν ἀκτῆν), τὰς ναῦς, ἐπὶ ναυάρχου, Θεοκ. 8. 41· καὶ
 ἐ· τῷ παθ. ἐπὶ τῶν ποίων, αὐτῶν 39. II. Μίσ., βοηθῶ
 εἰς μετακίβωσιν, Διόδ. 3. 21.
 συμπαρᾶκοῦπεω, παρακίβω συγχρόνως ἢ κίβω πλησίον ἄλ-
 λου, Λουκ. Ἰκαρῶ. 25.
 συμπαρᾶλαβάνω, παραλαμβάνω μετ' ἑαυτοῦ, λαβάνω ὡς
 μέτοχον ἢ βοηθόν, προσλαμβάνω, παραλαμβάνω, κοινῶν ἢ τι σ.
 Πλάτ. Φαίδω. 65A, πρὸς. 84D, Λάχ. 179E· σ. τὴν ἐκτός ἐλε-
 τήριαν, περιλαμβάνω εἰς τὸν ὑπόλογισμὸν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ.
 1. 8, 6· τὰς τῶν προτέρων δόξας ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 1